

ROMAN

Koninklijk Complot

Het mysterie
rond de
dood van
prinses Diana

Een
onvoorstelbaar
ijzingwekkend &
onbevattelijk plan
onder de codenaam
Mission Escape

Linda Udo

Een spannende reconstructie van historische feiten,
koninklijke dwaalsporen, intriges,
verraad en romantiek op jetsetniveau.

Koninklijk Complot

Londen 1991- *Wat ik je nu ga vertellen, is niet voor andermans oren bestemd. Onthoud dat goed, waarschuwt de man. Want het terrein waar we ons op gaan begeven, is dat van hoogverraad. Dit complot mag nooit worden ontdekt!* John Major, de premier van Groot-Brittannië loopt de lange paleisgang door naar buiten. Zojuist is hij als eerste geïnformeerd over een onvoorstelbaar, ijzingwekkend en onbevattelijk plan onder de codenaam **Mission Escape**.

Londen 1996 - Het sprookjeshuwelijk van Diana Spencer met de Britse kroonprins Charles, komt dramatisch ten einde. Diana accepteert dat ze Charles' liefde nooit zal winnen en probeert zich terug te trekken uit de openbaarheid. Maar de opdringerige pers blijft haar tot in het absurde achtervolgen. Zelfs voor haar kinderen wordt het te veel.

Diana, de meest gefotografeerde vrouw ter wereld, alom geliefd maar o zo eenzaam, leidt op dat moment een zwaar leven. Door haar instabiele en koppige karakter, haar loslippigheid en haar nieuwe liefdesescapades vormt ze een steeds grotere bedreiging voor het inmiddels onpopulaire Britse koningshuis. Zal Diana instemmen met **Mission Escape**, geënceneerd door niemand minder dan Dodi Fayed?

Zeventien jaar onderzoek

Linda Udo verdiepte zich met uiterste gedrevenheid in het leven van Diana, de prinses van Wales. Na het bizarre auto-ongeluk in een Parijse tunnel, spitte ze omvangrijke archieven door, omdat ze het gevoel had dat de officiële lezingen niet klopten. Ze verdiepte zich in kronieken van het Britse koningshuis, geschreven door vermaarde historici. Filterde relevante feiten uit duizenden tabloids. Bestudeerde foto's en analyseerde documentaires, reportages en politierapporten. Daardoor heeft zij een waarheid boven water gekregen, die het koningshuis, de Britse regering en de geheime diensten verborgen hebben weten te houden.

Over Diana is decennia lang heel veel geschreven. Vaak relevante feiten, maar niet altijd in de juiste context. Critici die twijfelden, lanceerden meestal eenzijdige theorieën en misten daardoor de brede samenhang. Linda onderzocht grondiger, spitte dieper en langzaam ontstond zo de adembenemende en spannende roman **Koninklijk Complot.**

Kijk op www.langlevediana.nl
voor meer achtergrondinformatie

Koninklijk Complot

Koninklijk Complot

Het mysterie
rond de
dood van
prinses Diana

Linda Udo

NAU

Redactionele verantwoording

Deze roman is gebaseerd op een groot aantal waargebeurde feiten. Daarnaast heeft de auteur fictieve gebeurtenissen en personages toegevoegd. De auteur en redacteur hebben getracht om de non-fictiegegevens zoals data, namen van locaties en personages te verifiëren. Omdat toentertijd en ook nu nog, veel verschillende informatie is gedeeld, zoals bijvoorbeeld op internet, is besloten om te kiezen voor de meest betrouwbare bronnen, zoals vooraanstaande kranten, et cetera. Bij redactiecontrole bleek ook dat in eerder verschenen boeken over prinses Diana sommige gegevens die als feiten gepresenteerd werden, niet met elkaar in overeenstemming zijn.

Mocht een lezer van mening verschillen over een of meer non-fictiegegevens, dan vindt de auteur het prettig aanvullende gegevens per mail te ontvangen via info@langlevediana.nl.

Op de website www.langlevediana.nl zijn alle digitale bronnen en films die de auteur heeft geraadpleegd, te bekijken.

Inhoud

Proloog	9
1. De opdracht	11
2. Londen, januari 1992	14
3. Het verloren huwelijk	16
4. Balmoral, de ontmoeting	22
5. Een verscheurde prinses	28
6. Dodi Fayed	34
7. De leden van het geheime team	38
8. Grote onrust	47
9. Een volgende fase	51
10. Staatsbezoek aan India	54
11. Diana, haar eigen verhaal	59
12. De twijfel blijft	61
13. Bijna vakantie	65
14. William en Harry komen thuis	68
15. Zorgen om graaf Spencer	71
16. Skivakantie in Lech	77
17. Begrafenis van graaf Spencer	82
18. Helderziende	85
19. Familieoverleg op Windsor Castle	88
20. Confrontatie	93
21. De langverwachte scheiding	97
22. Brand in Windsor Castle	99
23. Scheiding van tafel en bed	101
24. De nieuwe Diana	104
25. Een nachtelijk gesprek	107
26. Royal Windsor Ball	109
27. The day after	116
28. Het plan van Charles	122
29. Galadiner	126
30. Diana treedt terug	133
31. Dodi verhuist naar Parijs	136
32. Breuk met Camilla	138
33. De kerstdagen van 1994	142
34. Ontmoeting met Hasnat Kahn	147
35. Het einde van het huwelijk	150

36. De beslissing	153	75. De schuld van de paparazzi	340
37. 'Mission Escape'	161	76. De laatste woorden van de prinses	345
38. De goedkeuring van Charles	167	77. De metamorfose	349
39. Twijfels bij de prins	175	78. This is not the end. It's a new beginning! (Paul Arden)	358
40. Ontmoeting in Frankrijk	178	79. Oorverdovend stil	363
41. Complicatie uit een onverwachte hoek	181	80. Eindelijk vrij	360
42. De Mercedes	186	81. De wereld rouwt	371
43. Diana wordt op de hoogte gebracht	188	82. Kate en Kadeem	374
44. Repetitie in de tunnel	191	83. People's Princess	377
45. Diana bereidt zich voor	195	84. De begrafenis	380
46. Hasnat en Diana maken een keuze	201	85. Kroongetuige	387
47. De laatste vakantie	206	86. De metamorfose	390
48. De rioolpers	211	87. Evaluatie	393
49. Dodi en Diana	215	88. Frankrijk	395
50. Romance aan de Côte d'Azur	222	89. LeWinter	401
51. Kelly's drama	227	90. Twee dagen eerder	404
52. De liefde voorbij	230	91. Kink in de kabel	408
53. Een perfecte avond	233	92. Naar Londen	410
54. Een nieuw plan	238	93. Weerzien met de kinderen	414
55. Verrassende informatie	245	94. Eindelijk gelukkig	417
56. Vakantie met Dodi	248	95. De dood van James Andanson	419
57. De wereld mag het weten	253	96. Brenger van het slechte nieuws	423
58. De laatste bijeenkomst	257	97. Ontmaskerd	426
59. Diana's missie	260	98. Oog in oog met de vijand	429
60. Een nieuwe woning	266	Epiloog	432
61. 15 augustus 1997	271	Koninklijk Complot - Zeventien jaar van grondige research	435
62. Afscheid van William en Harry	275	Aanvullende informatie	437
63. Dicht bij de droom	279	De feiten achter het Diana-mysterie	437
64. Vrijdag 29 augustus 1997	283	Geraadpleegde bronnen voor de totstandkoming van dit boek	459
65. De laatste dag	292	Dankwoord	463
66. Opmaat naar 'Mission Escape'	296	Colofon	464
67. De laatste voorbereidingen	306		
68. Dodi's geheim	313		
69. Begin van het einde	318		
70. Dwaalsporen	321		
71. De vlucht	323		
72. Het ongeluk in de tunnel	329		
73. Ontsnapt	332		
74. Trevor	338		

Proloog

Londen, augustus 1991

‘Wat ik u nu ga vertellen, is niet voor andermans oren bestemd. Ont-houd dat goed,’ waarschuwt de man. ‘Want het terrein waar we ons op gaan begeven, is dat van hoogverraad. Dit complot mag nooit worden ontdekt!’

John Major, de premier van Groot-Brittannië, loopt de lange paleisgang door naar buiten.

Zojuist is hij als eerste geïnformeerd over een onvoorstelbaar, ijzingwekkend en onbevattelijk complot onder de codenaam ‘Mission Escape’.

De weerzinwekkende opdracht stelt hem voor een afschuwelijk dilemma. Maar hij weet dat aan het besluit van zijn opdrachtgever niet te tornen valt. Het is zinloos om er tegenin te gaan.

‘Ik wil dat u het in gang zet,’ heeft de man bevolen. ‘Benader de heer Dodi Fayed. Hij is de aangewezen persoon om deze klus te klaren! Hij zal doen wat ik van hem vraag.’

Zijn stem klonk iets te luid, alsof hij ook zichzelf moest overtuigen.

Vanaf nu maakt John Major deel uit van een koninklijk complot. Een verwikkeling die als buitengewoon staatsgevaarlijk kan worden bestempeld. En zo begint het.

Hoofdstuk 1

De opdracht – begin januari 1992

‘Ik zorg ervoor dat de mannen vrijdagochtend om negen uur in mijn kantoor aanwezig zijn,’ zegt Dodi Fayed en hij staat op. Bij de deur van de werkkamer van John Major draait hij zich nog even om. De premier staat met zijn rug naar het raam dat uitkijkt op de parlamentsgebouwen van Londen. De zon uit het westen werpt een schuine straal op het tapijt. Januari is nog maar net op gang. Het weer is normaal voor Londen in deze tijd van het jaar.

De premier staat met gespreide benen en zijn vuisten op de heupen. Het is een grote man, met een goed figuur en een dikke bos zilvergrijs haar. Hij is lang, draagt veelal donkere pakken en stemmige dassen en verkeert in een uitstekende conditie. Hij heeft geen zichtbare karakterfouten, is toegewijd en toont nauwelijks enige emotie.

‘Wat ik zeggen wil, meneer Fayed, het wordt een riskante zaak. Een verdomd riskante zaak zelfs.’

Major wacht een paar seconden om de spanning nog verder op te voeren. ‘Als er één woord uitlekt ...’ De premier straalt bezorgdheid uit. ‘Een gewone burger uit de weg ruimen, is grof,’ vervolgt hij. ‘Maar een heel koninkrijk om de tuin leiden, vraagt een zekere moed, vindt u niet?’

Dodi fronst zijn wenkbrauwen, schraapt z’n keel en laat zijn stem iets dalen.

‘Wat u zegt, komt dus eigenlijk hierop neer dat er nog nooit iemand is geweest die, voor zover u weet, een complot heeft gesmeed met medeweten van het Britse koningshuis?’

‘Dat is juist, mijn vriend, dat is juist. Hebt u het plan al met de prinses van Wales besproken?’

‘In grote lijnen wel, op korte termijn leg ik haar ook de details voor,’ antwoordt Dodi. ‘De prinses weet dat ze van het koninklijke toneel zal verdwijnen, maar daar is op dit moment alles mee gezegd.’ Zijn manier van uitdrukken is subtiel.

De premier loopt door de kamer naar een dressoirkast waaruit hij een flinke Havana pakt. Hij knipt het uiteinde van de sigaar en steekt deze aan met een houtje. Een grauwe sliert rook waaiert uit in de warmte van het vertrek.

Hij inhaleert diep. Op dit soort momenten heeft hij behoefte aan zijn sigaar, om helder te kunnen denken.

Major is geen man die al te grote risico’s neemt en hij beseft dat hij, als premier van het Britse Lagerhuis en leider van de Conservatieve Partij, die ook niet kan nemen. Hij heeft zich laten overhalen tot deze speciale, maar uiterst riskante opdracht op voorwaarde dat het belang van het Britse koningshuis en de veiligheid van de prinses van Wales voorop worden gesteld.

‘Er rust een enorme verantwoordelijkheid op uw schouders, meeneer Fayed. En het is uiteraard aan de prinses om de zware beslissing te nemen. Wat er dus concreet van u wordt gevraagd, is de prinses haar verdwijning in scène te zetten en uit te voeren. Maar garandeer ons wel dat alles bijzonder zorgvuldig verloopt. Zoals u wellicht ook weet, is de prinses nogal behept met stemmingswisselingen, valt u haar daarom vooral niet lastig met details. Dat komt later wel,’ voegt Major eraan toe, terwijl hij een flinke rooksliert uitblaast. De lucht in het kantoor wordt bezwangerd door de geur van sigarenrook. ‘Daarnaast lijkt het mij, gezien de verhouding tussen de prins en prinses raadzaam om hen erop te wijzen dat ze nooit samen over het plan mogen spreken. Ook de kinderen blijven tot het laatste moment buiten spel. Geen van de betrokkenen mag in gevaar worden gebracht.’

‘Dat is geen probleem en duidelijke taal.’ Dodi zegt het zonder enige aarzeling, terwijl hij de rook inademt. Hij heeft een hekel aan sigarenrook, maar laat dat niet merken. Hij realiseert zich dat nog lang niet alle details bekend zijn, het plan zal zich wellicht over de komende jaren uitstrekken, maar het algemene beeld is duidelijk. Hij zal een ongeluk in scène moeten zetten, waarbij prinses Diana van het toneel verdwijnt. Een intrigerende opdracht waaraan hij gewoon geen weerstand kon bieden. Maar hij weet dat als er ook maar een greintje twijfel bestaat over

het welslagen van het plan, hij de opdracht niet zal uitvoeren. De prijs mag beslist niet te hoog zijn.

Een fractie van een seconde denkt Dodi terug aan 1986, toen hij de laatste hand legde aan *Murder by Illusion*. Een film over een stuntman, die de regering helpt een nepaanslag op een baas van de georganiseerde misdaad in scène te zetten.

Dodi overweegt om voor de geheime missie John Stears te benaderen, dé specialist in speciale effecten, beroemd geworden met zijn gadgets in de James Bond-films. Want alles moet immers natuurlijk lijken en alles wat verdacht lijkt, moet worden afgeschermd. En daar is John een meester in.

Major legt de brandende sigaar in de knoest van een rozenstruik, die dienst doet als asbak en kijkt Dodi recht aan. ‘Het gaat niet alleen om de klus, maar vooral om de toekomst van de prins en prinses van Wales. Deze zaak zal de wereld nog lang bezighouden. Als u twijfelt, is het nu het moment dat te melden.’

‘Nee, beslist niet,’ antwoordt Dodi.

Major knikt tevreden.

‘Prima.’

Dodi duwt de deur van de werkkamer open.

‘We zien elkaar vrijdag in mijn kantoor,’ zegt hij en verlaat het vertrek.

Even later staat Dodi buiten. Hij zal de komende dagen besteden aan het uitwerken van het plan. Een uitgebreide eerste aanzet heeft hij een aantal maanden geleden al gemaakt, toen hij door de premier voor deze opdracht werd gevraagd. Inmiddels is het basisidee redelijk vastomlijnd. Dodi heeft de situatie grondig doordacht en alle mogelijke opties de revue laten passeren. Hij weet precies hoe hij deze zaak op hoofdlijnen wil aanpakken. Tijd voor nuances komt later wel, als de opdracht in een verder stadium is. Dat kan nog jaren duren, maar het plan moet klaar zijn als de situatie daar om vraagt.

Behalve met Dodi wordt er over de voorbereidingen alleen met een selecte groep mensen gesproken, die door hun betrokkenheid bij het complot in een geheim universum zijn beland. Een wereld waarin ze op elkaar zijn aangewezen en niemand meer echt kunnen vertrouwen.

Hoofdstuk 2

Londen, januari 1992

Om klokslag tien uur, twee dagen na het gesprek met Major, rinkelt de telefoon in het kantoor van Dodi. Zijn charmante en welbespraakte secretaresse Melissa Henning beantwoordt het gesprek. Een sonore mannenstem vraagt naar Dodi. Melissa begroet de premier vriendelijk en verbindt hem door.

Een paar seconden later neemt Dodi de telefoon op.

Major steekt meteen van wal. ‘Goedemorgen, meneer Fayed. Ik heb geregeld dat u morgen een afspraak hebt met de prinses van Wales. Ze verwacht u klokslag elf uur.’

‘Dat is goed nieuws,’ hoort Dodi zichzelf zeggen. Zijn stem klinkt neutraal, terwijl hij van binnen één en al opwindning voelt.

‘Om elf uur dus, in het buitenverblijf Balmoral,’ voegt Major eraan toe en beëindigt het gesprek.

Balmoral Castle, het kasteel bij Aberdeen in de Schotse Hooglanden, is de zomerresidentie van de Britse koninklijke familie. Ze verblijft er met name in de maanden augustus en september. In de tussenliggende periode wordt het paleis gebruikt voor afspraken van niveau, zoals de afspraak die Dodi met de prinses heeft.

Een paar minuten later gaat de telefoon opnieuw. Dodi neemt meteen op. Melissa verbindt hem door met een van de ingewijden, Henri Paul.

‘Nee, dat absoluut niet,’ zegt Dodi beslist. Hij begint zachter te praten, omdat hij niet wil dat iemand iets van het gesprek mee krijgt. ‘Dit

is niet het geschikte moment, Henri. Dat kan ik je niet over de telefoon vertellen. Het lijkt me beter om dat onder vier ogen te bespreken.’ Daarna verbreekt hij de verbinding en blijft met zijn rug naar het raam zitten. Dodi is op zijn hoede en wil beslist niet dat hij door een van de betrokkenen op zijn kantoor wordt gebeld. Ze moeten voorzichtig te werk gaan en ze mogen allerminst opvallen. Zelfs mailen is te gevaarlijk. De enige mailtjes die hij verstuurt, zijn heel algemeen en zonder enige concrete inhoud.

De rest van de ochtend neemt Dodi de telefoon niet meer op. Hij wil zich volledig kunnen concentreren.

Aan het einde van de middag verlaat hij zijn kantoor en haast zich naar zijn penthouse in het hartje van Londen, aan Park Lane 60. Er moet aan het plan worden gewerkt en hard ook. Het gesprek met de prinses van Wales moet grondig worden voorbereid. Het zal een gedenkwaardige ontmoeting worden. Dat staat vast.

In het penthouse installeert hij zich achter zijn bureau en laat zijn blik door de kamer gaan. Er slingert niets rond. De ruimte ziet er bijna steriel uit.

Dodi haalt zijn aantekeningenboekje tevoorschijn en begint te schrijven. Ook maakt hij een schetsmatige opzet. Niet veel later heeft hij een groot aantal papieren voor zich uitgespreid liggen, verslagen uit het Diana dossier. Hij rangschikt ze en plakt de schetsen op de muur. Daarna zet hij koffie en wekt zijn computer tot leven.

Even staart hij naar een leeg scherm. Dan werpt hij een blik naar het plafond. Het plan verschijnt op zijn netvlies, het complete scenario is geboren. De omvangrijke puzzel krijgt steeds meer vorm en langzaam vallen de stukjes op hun plaats. Hij bestudeert de schetsen die hij op de muur heeft bevestigd en verwerkt zijn aantekeningen op de computer. Zijn spieren beginnen stijf te worden van het urenlange zitten. Een massage van zijn holistische masseuse Myriah zou nu meer dan welkom zijn, maar het is ondertussen middernacht geworden. Dodi sluit zijn computer af en bergt de stukken en de laptop op in een kluis die hij zorgvuldig afsluit. Hij kan niets aan het toeval overlaten. Vervolgens neemt hij een douche en gaat naar bed.

Hoofdstuk 3

Het verloren huwelijk

De volgende morgen heeft de hemel de diepblauwe kleur van een vroege lente met een paar kleine wolken die snel voortdrijven. De stralen van de zon doorklieven de ochtend. De buitenlucht voelt ijsig koud aan en er staat een straf windje.

Het is nog vroeg in de ochtend als de prinses van Wales eenzaam in de serre aan de kruidenthee zit. Ze voelt zich niet lekker, het lijkt erop dat ze een griepje onder de leden heeft.

Balmoral is een afgelegen kasteel met torentjes en imposante grijze natuurstenen muren, die van onder tot boven met klimop zijn bedekt. Het straalt aan de buitenkant de warmte uit van een gezellig familielandhuis, maar binnen is het er kil en koud. De kachel staat er nooit aan. De enige toegang naar het paleis wordt gevormd door een enorm stalen hekwerk, dat erbarmelijk piept als het opendraait. De sfeer is er informeel en de regels zijn niet zo streng als in de overige koninklijke residenties.

De prinses doet niets liever dan door de rustgevende Schotse valleien wandelen. Ze is normaal gesproken heel actief, in tegenstelling tot haar man Charles. De prins is pas in zijn element als hij rustgevende dingen kan doen als tuinieren, vissen of wandelen. En hij heeft een passie voor jagen. Die kan hij in het gebied rondom Balmoral voldoende uitleven. Hij heeft er geen moeite mee om dieren te doden. Diana kan dat niet verdragen.

Ze zit in een fauteuil met roodfluwelen bekleding bij het raam en een voorzichtige straal van de ochtendzon valt over haar schouder naar bin-

nen. Door de metershoge ramen ziet ze imposante steenarenden in de lucht zweven. ‘Welkom in Schotland,’ laat ze zich ontvallen, terwijl ze met haar blonde, korte lokken speelt en geniet van de vogels.

‘Wat zou ik graag vrij zijn, net als jullie. Ik vrees alleen dat ik geen keus heb,’ zucht ze, in de valse hoop dat de vogels haar noodkreet kunnen horen. Ze pakt het boek dat naast haar op een tafeltje ligt en probeert te lezen. Haar intellectuele honger neemt met de dag toe. Maar de woorden krijgen geen betekenis. De letters beginnen zelfs voor haar ogen te dansen. Ze kan haar hoofd er niet bijhouden, slaat het boek dicht en pakt een blocnote en pen om haar gedachten op te schrijven. Ze heeft nog ruim een uur, voordat ze met Dodi heeft afgesproken. Fragmenten uit haar leven, dat op haar eenendertigste alle hoop verloren lijkt te hebben, flitsen door haar hoofd. Ze ziet haar toekomst voor zich als een neergaande spiraal waarin ze geen kleur meer kan ontdekken.

Ze dwingt zich de belangrijke momenten van haar verleden op een rij te zetten en constateert met een zucht dat haar leven vooral dieptepunten kent. Ondanks haar woede dat Charles nog altijd met Camilla omgaat, houdt ze nog zielsveel van haar echtgenoot. Ze snakt naar zijn aandacht, maar hij stelt haar iedere keer weer teleur. Ze is zich er nadrukkelijk van bewust dat ze steeds verder van hem verwijderd raakt en ze weet niet meer goed hoe ze het tij kan keren. En of ze het nog kan keren. Ze is daardoor van een vrolijke, spontane jonge vrouw veranderd in een echtgenote met depressieve buien en een eetstoornis. Ze slikt antidepressiva en heeft, tot vijf keer toe, een zelfmoordpoging ondernomen. Ze weet niet of het door de pillen komt, maar er is nog maar weinig wat haar echt raakt. Het liefst wil ze ontsnappen aan de dagelijkse verplichtingen van het leven aan het hof.

Vanaf haar eerste dag als prinses heeft ze zich de verstikkende regels en gewoonten eigen moeten maken. Eén ervan is: ‘de koninklijke familie heeft altijd gelijk’. Dat betekent dat zij een toontje lager moet zingen, de plichtsgetrouwe echtgenote moet spelen en dankbaar moet zijn voor wat ze krijgt. Alleen als ze zich daaraan houdt, kan ze de haar vijandige omgeving overleven.

Maar haar echte probleem is dat ze vrij wil zijn en het liefst een nieuw leven wil beginnen. Want iedere dag weer voert ze een toneelstuk op en zet ze noodgedwongen haar koninklijke masker op. Iedereen om haar heen doet mee aan hetzelfde stomme theaterstuk, waarin zij een van de

hoofdrollen vertolkt. Zelfs haar eigen familie. Ze raakt daardoor steeds verder verwijderd van de dagelijkse werkelijkheid.

En daar zit ze, binnen de onverzoenlijke muren van het paleis dat stil, leeg en donker is. Ze kan de radiatoren horen zoemen. Heel af en toe drijven er geluiden van bedienden naar binnen. Er lopen mensen in het kasteel rond die haar haten. Ze zijn overal. Ze behoren tot het kamp van Charles. Ze willen niets met de prinses te maken hebben en zouden haar het liefst negeren. Toch moeten ze haar accepteren, omdat ze deel uitmaakt van de koninklijke familie. Zodra ze een kamer uitloopt, is er iemand die het licht achter haar uitdoet. Haar man en schoonfamilie zijn erg zuinig. Haar ziel schreeuwt om bevrijding uit deze vreugdeloze en koude gevangenis. Ze wil samen met haar twee zoons een ander soort toekomst opbouwen. Ze speelt met het idee om naar Amerika te verhuizen. Hillary Clinton, de vrouw van de Amerikaanse president, heeft gezegd dat het Amerikaanse volk haar in het hart zal sluiten als ze ooit besluit om die kant op te komen. Het lijkt haar een fantastisch idee.

De herinnering aan Charles dringt zich nog verder aan haar op. Hij is veel weg, en brengt zijn tijd voornamelijk door op Highgrove House dichtbij Tetbury in Gloucestershire, waar ook Camilla woont. Diana is in zijn woning niet welkom, ook nooit geweest. Hij heeft het huis gekocht om in de buurt van zijn geliefde te kunnen zijn.

Toch had ze lange tijd het gevoel dat Charles en zij een goed team waren. Tot ze zich realiseerde dat hun huwelijk voor hem veel belangrijker is dan zijn liefde voor haar. Het staat voor hem voor een status die hij nastreeft. Als troonopvolger hoort hij getrouwd te zijn.

Ze verlangt er hevig naar dat Charles haar weer, zoals in het begin, teder in zijn armen neemt. Dat daarna de passie oplaait en ze de liefde bedrijven alsof het de eerste keer is. Maar haar man neemt nooit meer het initiatief voor een vrijpartij. Zijn liefdestechniek was niet veel. Erop, eraf en slapen. Maar alles beter dan helemaal geen aandacht van hem. De realiteit is dat hij nooit meer een arm om haar heenslaat. Ze kan hooguit een klopje op haar schouders krijgen als ze zich verdrietig voelt.

Ze verkeerde ooit, na haar zwangerschappen, in de overtuiging dat hij weer verliefd op haar zou worden als ze maar wat dunner was. Maar diep in haar hart weet ze dat er geen ruimte meer is voor een nieuwe impuls, omdat Charles hun relatie vooral als een verplichting tegenover zijn familie en zijn vaderland ziet.

Het was prins Philip die destijds een partner voor zijn zoon heeft ge-

zocht. Ze moest maagd en daarnaast raszuiver zijn. En voor de koninklijke familie betekent raszuiver: het hebben van blauwe ogen, blonde haren en blauw bloed. Diana heeft zelfs meer koninklijk bloed in haar aderen dan koningin Elizabeth en haar familie samen. Haar voorouders zijn te traceren tot Henry VIII in de zestiende eeuw.

Na de geboorte van Harry was haar taak volbracht. Ze had de familie twee mannelijke nazaten bezorgd. Haar huwelijk naderde toen snel zijn einde. Charles keek nauwelijks meer naar haar om, hoe ze ook haar best deed. De prins heeft besloten zijn eigen gang te gaan en zijn dagen voornamelijk door te brengen met Camilla. Wat hem betreft mag Diana zo snel mogelijk verdwijnen, het liefst vandaag nog, zodat hij met zijn enige echte liefde in het openbaar kan treden. Tenminste zodra Camilla ook gescheiden is. Want ze is immers nog getrouwd met Andrew Parker Bowles.

Niet alleen Charles, maar ook prins Philip wil de prinses weg hebben. Ze is een sta-in-de-weg. Een ongeleid projectiel. Ook haar schoonmoeder, koningin Elizabeth heeft, ondanks dat ze Diana graag mag, moeite met de grillige en neerslachtige buien van de prinses. Ze weet niet goed hoe ze daarmee moet omgaan. De koningin duldt geen 'zwakte', niet bij zichzelf en niet bij anderen. 'Met een zekere hardheid kun je de wereld beter aan', is haar credo.

Het lukt Diana niet haar sombere gedachten te verdrijven. Het hele gedoe met haar man groeit haar boven het hoofd, hij heeft diepe, verwoestende sporen in haar leven getrokken. Ze is alles geworden waar ze zo'n hekel aan heeft; angstig, emotioneel en zelfs een beetje schizofreen. Ze is van de nodige illusies beroofd en haar onbevangenheid is voorgoed verdwenen. Ze is uitgeput. Fysiek en geestelijk.

De prinses legt haar blocnote en pen terzijde, staat op uit haar stoel en loopt de kamer door. Ze voelt zich verloren. Het koningshuis kan haar niet meer schelen. Niets kan haar meer schelen. Weemoedig blikte ze nog verder terug.

Haar huwelijk is niet alleen maar slecht geweest. In de beginperiode was er ook sprake van echte liefde van weerskanten. Tenminste, zo heeft zij het ervaren. Ze hebben allebei een ondeugend gevoel voor humor. Zelfs iets aan de gewaagde kant. En ook houden ze allebei van practical jokes. Dat hebben ze gemeen. Charles krijgt haar altijd aan het lachen. Ze vindt zijn humor over billen erg grappig, vaak ligt ze dan helemaal in

een deuk. En als ze lacht, dan is haar lach enorm aanstekelijk. Ze denkt ook dat Charles wel zijn best heeft gedaan om haar te begrijpen en haar stemmingswisselingen te aanvaarden. Maar hij is niet zo communicatief. Zijn emoties zijn al vanaf zijn geboorte verstikt. Hij, de eenzame oudste zoon van ouders die hem nooit werkelijke liefde hebben gegeven. Maar nu gaan er dagen voorbij waarop Charles en zij geen woord met elkaar wisselen. Daarom deelt ze haar problemen met het personeel en zo krijgt ze ook alle roddels te horen. Volgens de prins is dat niet volgens het protocol. Maar er zijn verder maar weinig mensen met wie ze daadwerkelijk kan praten.

Diana laat zich weer in haar stoel zakken. De ramen in het kasteel zijn verbazingwekkend groot en de zon stroomt erdoor naar binnen. De prinses schudt haar hoofd alsof ze de nare gedachten van zich af wil werpen. Haar vooruitzichten zijn grimmig. Ze weet dat ze grote problemen in haar leven heeft, die ze moet aanpakken.

Ze knijpt haar ogen dicht. Ze moet van die sombere gedachten en lamelendigheid af, tegen elke prijs. 'Ik haat het hier. Wat doe ik nog in deze negatieve en uitputtende omgeving. Misschien moet ik toch maar weggaan? Zelfs een leven zonder een man zou beter zijn.' Een zekere opluchting maakt zich van haar meester. Ze heeft zichzelf die vraag al zo vaak gesteld, zonder een pasklaar antwoord te vinden.

Naast haar zorgen om haar huwelijk is er de onafgebroken mediadruk die haar leven bijna ondraaglijk maakt. Ze leeft in constante angst voor de paparazzi die haar en haar kinderen overal achtervolgen. Alle aandacht is continu op haar gericht. Elke dag is ze voorpaginanieuws. Het is een isolerende ervaring. En het weerhoudt haar ervan de dingen te doen die ze zo graag wil doen.

Voor de buitenwereld moet ze jong, mooi en elegant blijven, want dat is wat het publiek van haar verwacht. Iedereen wil weten hoe het met haar gaat en of haar huwelijk nog boeiend is. Natuurlijk, de media haken er gretig op in. Ze slaagt er maar niet in haar privéleven te beschermen tegen de hongerige blikken van de roddelpers.

Het lijkt wel een film waarin ze optreedt, die steeds weer opnieuw wordt afgespeeld. Ja, een vreselijke horrorfilm is het. Haar bestaan verandert niet, wat ze ook doet. Iedere keer weer sluit het koninklijke leven zich als een slecht zittende jas om haar heen.

In afwachting van de komst van Dodi Fayed kijkt Diana wanhopig de kamer rond, maar gelukkig is er niemand in de buurt die haar nu kan zien. 'Vooral kalm blijven,' houdt ze zichzelf voor.

In haar jaren als prinses heeft ze het Britse koningshuis heel wat imagoschade berokkend, dat weet ze. Ze vormt inmiddels een enorme bedreiging voor haar man en zijn familie. En dan met name voor het beeld dat het Britse volk van haar vorstenhuis heeft. Maar de bedreiging is het grootst voor de Britse elite. Zij willen hun bovenmatige privileges en levensstijl veiligstellen. Het is immers de koningin die regeringen benoemt en adellijke titels verleent. En achter de schermen is het de elite die de koningin adviseert over wie welke titel krijgt.

Diana wil de monarchie niet omver werpen. Het is immers de toekomst van haar kinderen. Daarom is ze vastberaden: ze zal verdwijnen. Charles en zijn familie hebben gewonnen. Ze kan niet langer opboksen tegen de leden van het koninklijk huis, die elkaar altijd de hand boven het hoofd houden. 'Mission Escape' is geboren. Haar verdwijning zal koren op de molen van de prins en zijn familie zijn. Maar het geeft haar de mogelijkheid weer een normaal leven te leiden en te doen waar ze het beste in is. Gewoon zichzelf zijn.

Hoofdstuk 4

Balmoral – De ontmoeting

Het is kwart voor elf als er een helikopter stil in de lucht boven Balmoral hangt, wachtend op nadere instructies. Aan boord is de zevenendertigjarige filmproducent Emad El-Din Mohamed Abdel Moneim ‘Dodi’ Fayed. De donkerharige man is de zoon van biljardair Mohamed Al-Fayed, de eigenaar van het Londense warenhuis Harrods en het Parijse Ritz Hotel. Zijn eigenlijke naam is Emad, maar hij wordt door iedereen met Dodi aangesproken. Zijn vader heeft toen hij zich in 1974 in Groot-Brittannië vestigde, het eerbiedige ‘Al’ aan zijn naam geplakt. Een toevoeging die alleen is bestemd voor Saoedische prinses. Dat leverde hem de bijnaam ‘de nep-farao’ op. Dodi heeft die toevoeging niet gekregen.

Zodra de piloot – een man van de geheime inlichtingendienst – toestemming heeft gekregen, maakt hij zich klaar voor de landing. Britse rechercheurs hebben de helikopter even daarvoor al getraceerd op de radar. Ze wisten exact waar het toestel zich bevond, lang voordat het in het zicht was.

Om precies tien voor elf landen ze. Met twee joysticks zet de piloot het toestel in een wolk van stof, aan de grond. Als de rotor volledig tot stilstand is gekomen, springt de piloot eruit, gevolgd door Dodi.

Het is ijskoud buiten. De wind snijdt in hun gezicht en de kou dringt diep door tot in de botten. Dodi’s handgemaakte leren schoenen knerpen op de bevroren ondergrond. Er hangt een sfeer van dure chic om hem heen. Alles aan hem duidt erop dat hij een vermogend mens is, een man van aanzien voor wie geld niet telt. En toch, als je in zijn donkerbruine

ogen kijkt, zie je een zachte, maar krachtige blik die warmte uitstraalt en vertrouwen geeft. Als zijn uiterlijk zijn enige pluspunt was, had hij nooit voor elkaar gekregen wat hij tot dusver heeft bereikt. Hij bestaat duidelijk uit meer dan alleen een goed gesneden pak, een gesteven wit overhemd, de das van Hermès die hij draagt en de dure aktetas. Met zijn één meter tachtig en zijn stralende, energieke blik, is hij een opvallende verschijning.

De afstand van Londen naar Aberdeen bedroeg 399 miles, oftewel 642 kilometer. Op kruissnelheid deed de helikopter er drie uur over. Dodi is die ochtend om tien voor acht vertrokken. Onderweg heeft hij, voor zover de herrie het toeliet, de stukken die hij met de prinses wil bespreken, opnieuw doorgelezen.

Hij hoeft deze opdracht niet voor het geld te doen, hij doet het puur voor de uitdaging en de reputatie van zijn familie. Hij meent dat het hem de kans geeft om aan populariteit te winnen binnen het Britse koningshuis. Daarnaast voelt hij zich vereerd dat Charles hem heeft benaderd. Dat betekent veel voor hem. En het was een bijzonder verleidelijk financieel aanbod dat de prins van Wales hem deed.

Dodi ontdoet zich van zijn oordoppen en de koptelefoon, die hij tijdens de reis droeg om de geluidshinder te minimaliseren. Na de herrie in de helikopter is het nu verbazingwekkend stil. De beide mannen zijn zich zelfs bewust van het ruisen van de wind.

De auto van de koninklijke recherche wacht hen pal voor de landingsplaats op; twee rechercheurs houden beleefd de portieren open. Dodi en de piloot nemen plaats op de achterbank. Bij het paleis wordt Dodi naar de entree geleid, de piloot blijft achter bij de rechercheurs. Er is verder niemand te bekennen.

Vijf treden naar een zware, brede deur. Hij loopt de trap op, naar het met een rij zuilen omgeven bordes en blijft staan. Rechts van de deur hangt een glimmende koperen bel, die daar al eeuwen dienst doet. Nonchalant trekt hij aan het koord. Het schelle geluid weerklinkt door de duistere en spookachtige gangen. Net als hij op het punt staat om nog een keer te bellen, wordt de deur geopend door een magere knecht in livrei die exact schijnt te weten wie de man is die voor hem staat. De jongen met bleke ogen zonder wimpers en lichtbruin, haast rossig haar dat hij met gel achterover heeft gekamd, kijkt Dodi aan. Door zijn tengere postuur is het openen van de zware, massiefhouten deur een ware beproeving geweest.

‘Ik verwachtte u al, meneer Fayed,’ zegt hij. ‘Komt u verder. De prinses van Wales heeft gevraagd of ik u meteen binnen wilde laten.’

De stem is zacht, gereserveerd maar vriendelijk. In het paleis is het hebben van respect voor mensen die boven je staan het allerbelangrijkst.

Dodi volgt de jongeman de vele gangen door, zijn schoenen klinken luid op de marmeren vloer. Hij kent de route van zijn laatste bezoek, ze zijn onderweg naar de familiekamer. De muren zijn tot aan het plafond versierd met fluweelpapier, waarop het imperiale VRI-monogram van koningin Victoria prijkt.

De jongen slaat de rechtervleugel in en Dodi volgt hem. Zover het oog reikt, strekt zich in de gangen een tapijt uit van groen Hunting Stewart tartan. Hertenkoppen, trofeeën van vroegere vorsten, staren hem vanaf vrijwel alle muren aan. Terwijl de schilderijen eronder herten in mistige valleien voorstellen en spaniëls die door heide en veen rennen.

Dan blijft de jongen staan voor een groot vertrek, dat opgesplitst is in twee delen. Hij laat Dodi binnen in de voorkamer, direct naast de kamer waar Diana zich bevindt. De jongen neemt afscheid en verdwijnt in stilte. Dodi weet wat hem te doen staat. Hij loopt naar de tweede kamer, opent de deur en betreedt het statige vertrek. In deze ruimte kan hij vertrouwelijk met de prinses spreken.

Diana hoort hem niet binnenkomen. Ze is met haar gedachten nog ver weg.

Heel even blijft Dodi in de deuropening staan en laat zijn blik door de ruimte glijden. Zijn ogen registreren en interpreteren de omgeving.

Het meubilair en de inrichting getuigen van Britse elegantie. Overal aan de muur hangen fraaie, zeer waardevolle schilderijen. Afgezien van het trage tikken van een antieke hangklok, is het muisstil in het vertrek.

Diana zit in een lage, wat lompe fluwelen fauteuil. Ze schuift ongemakkelijk heen en weer. ‘Verdorie, mijn string zit niet goed,’ denkt ze. Ze doet een poging om een andere houding aan te nemen en verschuift haar gewicht van de ene bil naar de andere.

Dodi merkt haar inspanning om haar string goed te krijgen niet op. Zijn blik wordt getrokken naar een stilleven van een bekende schilder. Dan laat hij zijn ogen naar de prinses glijden. Ze is aantrekkelijk en onberispelijk gekleed in een diepblauw mantelpakje.

Haar gezicht vertoont even de uitdrukking van iemand die probeert iets wat ze vergeten is, in haar herinnering terug te halen. Ze graaft diep in haar geheugen en realiseert zich dat er nog zoiets als hoop is. De blik in

haar ogen verandert. Ze slaagt er zelfs in om een brede glimlach tevoorschijn te toveren. Ze is blij met de aanwezigheid van de man die nu in het vertrek staat. Want ze is geïnteresseerd in het plan dat haar vrijheid, andere huizen, betere tijden en nieuw geluk kan brengen.

Ze springt overeind en verwelkomt Dodi met een warme omhelzing. Ze geeft bekenden en nieuwe kennissen altijd het gevoel dat ze oude vrienden zijn.

Haar begroeting brengt hem zichtbaar in verlegenheid. ‘Het is niet volgens het protocol,’ hoort hij zichzelf in gedachten zeggen, en spreekt haar aan met ‘Koninklijke Hoogheid’.

Diana schiet in de lach en geeft aan dat ze liever heeft dat ze elkaar tutoyeren en de omgangsvormen laten voor wat ze zijn. Dat is gezien de situatie wel zo prettig, vindt ze. Ze kent Dodi immers al een groot deel van haar leven. Daarnaast is ze de koninklijke formaliteiten meer dan beu. Ze snakt naar gewone en normale mensen.

Dodi herinnert zich hun laatste ontmoeting, die een paar maanden geleden plaatsvond. Die ontmoeting was kort en buitengewoon formeel, mede door de aanwezigheid van Charles. Maar nu is het compleet anders. Diana gedraagt zich nu veel lossier. Ze maakt zelfs grappen en met haar vrolijkheid neemt ze hem meteen voor zich in. Maar ondanks haar spontaniteit en de lachrimpeltjes rond haar ogen, ziet hij pijn en vermoeidheid in haar gezicht. Zijn diepbruine ogen dringen door tot diep in haar ziel. Binnen enkele seconden weet hij haar volledig te doorgronden. Gezichten liegen niet, niet voor mensen die geleerd hebben ze te analyseren. De prinses moet niezen en grist een Kleenex uit een doosje. Ze heeft een kou gevat die gepaard gaat met een lichte hoofdpijn en een kriebelig gevoel in haar borst. De hoofdpijn komt op en zakt weer weg. Ze snuit zachtjes haar neus, verontschuldigt zich en gooit het papieren zakdoekje in een prullenbak in de hoek van het vertrek.

Ze probeert haar gedachten in bedwang te houden. Ze weet dat dit een belangrijk moment is in haar leven. Die gedachte veroorzaakt een opgewonden tinteling, maar tegelijkertijd schaamt ze zich ervoor. Ze dwingt zichzelf om rustig te blijven.

‘Ik ben echt blij dat je er bent, Dodi,’ zegt ze opgewekt. Haar stem heeft ondanks haar verkoudheid een bepaalde zangerigheid. ‘Het is heel attent van je dat je zo snel kon komen.’

Ze gebaart dat hij kan gaan zitten. De sfeer is meteen ontspannen.

‘Hier kunnen we ongestoord met elkaar praten. Het is een plek van volmaakte discretie,’ voegt ze eraan toe.

In de lange, holle gangen van de koninklijke paleizen is het erg gehorig en vrijwel alles is te verstaan. Men weet precies wat er gaande is, de rechercheurs luisteren altijd mee. Maar hier op Balmoral is dat anders. Hier is Diana veilig en wordt haar privacy gewaarborgd.

Dodi laat zich in een gemakkelijke fauteuil zakken en kijkt naar de onberispelijk onderhouden tuin. Het uitzicht is adembenemend, maar toch richt hij zijn blik liever op de prinses. Van dichtbij gezien is ze net zo mooi en bekoorlijk als de staatsieportretten doen geloven en op haar eigen manier veel indrukwekkender en fascinerender dan haar man Charles. Tot zijn verbazing kost het hem moeite zijn gedachten bij het gesprek te houden.

‘Kan ik je misschien iets aanbieden?’ vraagt Diana.

‘Ja, koffie graag,’ brengt hij er nonchalant uit. Dan buigt hij zich naar zijn aktetas, haalt er een leren map uit en geeft die aan haar. In de map zit een beknopt, gecodeerd scenario. Dodi heeft voor haar een korte samenvatting toegevoegd.

‘Dank je, Dodi.’ Ze legt de map naast zich neer. ‘Wil je ook iets in je koffie?’ vraagt ze beleefd.

‘Alleen melk graag.’

De onderzoekende blik van Dodi volgt iedere beweging van haar lichaam. Ze heeft een mooi slank figuur en lange benen. Ze is één meter achtenzeventig lang en heeft haar lengte in haar voordeel weten te gebruiken. Hij voelt zijn bloed sneller stromen.

De prinses doet warme melk in zijn koffie en zet de kop op een tafeltje naast hem neer. Zelf drinkt ze haar koffie zwart, omdat ze haar gewicht graag op peil houdt. Normaal gesproken drinkt ze alleen in de ochtend koffie, als ze net uit bed komt. Ze leeft heel gezond en drinkt minstens acht glazen water of kruidenthee per dag om haar nieren schoon te spoelen, en drie keer per week krijgt ze een darmspoeling.

Diana neemt op een gepaste afstand plaats naast Dodi. Ze vangt een zweem op van zijn geur, hij is geen roker. Ook kan ze zijn dure aftershave ruiken. Ze duwt haar blonde lokken achter haar oren en trekt haar rok over haar knieën. Ze heeft haar benen elegant over elkaar geslagen en de handen om haar rechterknie gevouwen. Dodi kijkt naar haar handen, die slank zijn, met lange vingers. Aan haar rechter ringvinger draagt ze een ring die rijkelijk bezet is met smaragden en diamanten en een gouden armband siert haar pols.

Dodi roert en neemt een flinke slok van de geurige, sterke koffie. Een beetje te sterk naar zijn zin.

Terwijl de prinses van Wales praat, luistert hij aandachtig naar haar en denkt zorgvuldig na. Haar manier van spreken is levendig en geestig. Ze houdt ieder gesprek moeiteloos op gang. Hij wordt overspoeld door een stroom van mooi klinkende woorden. Ze raken een snaar in hem die al in beroering is gebracht. Ze heeft iets van een engel, iets ongenaakbaars. Anderen helpen is haar roeping in het leven. Ze is een vrouw met een missie en geeft mensen het gevoel dat ze bijzonder zijn. Dat is haar kracht. Een aangeboren talent.

Diana valt stil als Dodi ‘Mission Escape’ ter sprake brengt. Ze kijkt hem onafgebroken aan, zonder ook maar met haar ogen te knipperen.

Opnieuw wordt ze door het plan meegesleurd, net als enkele maanden geleden toen hij haar er voor het eerst mee confronteerde. Ze kan zich er nog maar nauwelijks een beeld bij vormen. Maar haar intuïtie vertelt haar dat ze weinig keus heeft en dat er geen alternatief is. Het hele idee komt haar goed doordacht voor, maar tegelijkertijd beseft ze ook wat voor risico ze neemt.

‘Zou jij het risico nemen, Dodi?’ vraagt ze nieuwsgierig.

‘Ik weet het niet,’ antwoordt hij. ‘Daar heb ik nog niet zo over nagedacht.’

‘Ik vrees dat ik geen keus heb,’ zegt ze verlegen. ‘Het is zo klaar als een klontje dat Charles van mij af wil. En zoals altijd heeft hij de touwtjes in handen. Maar ik wil zelf ook heel graag vrij zijn en een nieuw leven beginnen, samen met mijn jongens. Vooral de kinderen zijn heel belangrijk. Ik heb er alles voor over om ze een onbezorgde jeugd te geven.’

Als Diana is uitgesproken, haalt ze het scenario uit de map. Ze richt haar aandacht op de vellen papier. Haar ogen glijden over de tekst. Ze is er gewend aan geraakt om documenten snel door te lezen, ze krijgt dagelijks met heel wat officiële stukken te maken. De zinnen zijn kort en doelgericht. Elk detail valt op zijn plaats. Het rapport laat geen ruimte voor twijfel, daar is ze al snel achter.

Hoofdstuk 5

Een verscheurde prinses

‘Wat spannend!’ zucht ze nauwelijks hoorbaar. Ze leest het scenario volledig geconcentreerd achter elkaar door, er volkomen door gegrepen.

Opeens hangt er een energieke sfeer in het vertrek. Een operatie als deze is zeer complex. Er kunnen duizenden dingen fout gaan. Het is de eerste grote missie van Dodi en hij wil het er hoe dan ook goed van afbrengen. Het liefst heeft hij dat de prinses vandaag nog een akkoord geeft, zodat ze meteen aan de slag kunnen. Maar hij beseft ook dat hij dan veel te hard van stapel loopt. Dat het hele traject nog wel eens jaren kan duren.

Terwijl Diana de stukken aan het lezen is, geniet Dodi van het schitterende uitzicht. Hij schenkt nog een kop koffie voor zichzelf en voor haar in, en gaat zitten. Zijn blik wordt gevangen door een foto waarop Diana, veel jonger en met haar blonde haar tot op de schouders, staat afgebeeld met in haar armen Harry als baby. Naast haar staat William. Het valt hem op dat haar oudste zoon sprekend op haar lijkt.

Ook een olieverfschilderij aan de muur trekt zijn aandacht en hij staat op om het van dichtbij te bekijken. Het laat twee gestalten zien die diep in gedachten zijn verzonken. Een tamelijk lelijk ogende man en een aantrekkelijke jonge vrouw met rode appelwangen in prachtige kledij in een vage, donkere ruimte. De man heeft liefdevol zijn arm om de schouder van de vrouw geslagen, zijn hand rust op haar borst. De vrouw raakt heel voorzichtig de vingertoppen van de man aan.

Diana stopt met lezen en kijkt naar hem op.

‘Het dateert van halverwege de zeventiende eeuw. Het is Hollands. Een Rembrandt,’ zegt ze met een vriendelijke glimlach.

Ze heeft de samenvatting van ‘Mission Escape’ gelezen. Ze legt het rapport terug in de map en kijkt ernstig in zijn donkere ogen.

‘Ik ben klaar met lezen,’ zegt ze. Er sprankelt, voor het eerst sinds haar huwelijk met Charles, een zweem van hoop in haar ogen. Als Dodi blijft zwijgen, slaakt ze een zucht.

‘Geloof me, ik twijfel niet aan jullie plan, maar gun me nog even de tijd om erover na te denken. Het punt is,’ zegt ze langzaam en eerlijk, ‘het punt is, Dodi, dat ik niet weet wanneer de jongens en ik er echt klaar voor zijn.’

Dodi wrijft met zijn vinger over de rand van zijn koffiekopje en fronst.

‘Is er geen hoop meer voor jullie huwelijk?’

Hij schuift zijn fauteuil dichterbij haar toe. Ze zit nu zo dichtbij, dat hij zonder enige moeite zijn armen om haar heen kan slaan. Als hun blikken elkaar kruisen, bonkt zijn hart in zijn keel. Hij kijkt recht in haar safierblauwe ogen en heel even is het of de tijd stilstaat. Ze heeft de meest expressieve ogen die hij ooit heeft gezien. Hij lijkt erin te verdrinken.

Snel wendt ze haar blik af, haar gezicht vertrekt van emotie. Tranen branden achter haar oogleden. Ze weet niet wat ze moet zeggen. Wat valt er te zeggen? Nee, ze gelooft niet meer in een goede afloop.

Opeens heeft ze zichzelf niet meer in de hand. Ze probeert de tranen die opwellen ongeduldig weg te knippen. Bijna geluidloos begint ze te snikken. Ze weet niet eens waarom ze huilt. Of het door haar ellendige leven met Charles komt of door de angst om het welslagen van het plan. Ze weet dat ze een risico is geworden voor het Engelse koningshuis, voor Charles en voor zichzelf en dat ze daardoor grote problemen in haar leven heeft. Ze nipt aan haar koffie.

‘Ik weet het niet meer,’ zegt ze verdrietig. ‘Ik maak alles kapot.’

Haar stem klinkt geëmotioneerd. Hij ziet een diepe droefheid op haar gezicht.

‘Dat moet je niet zeggen, Di-yana,’ zegt hij met een oosters accent.

Haar blik wordt troebel. ‘Ik wil hier weg. Mezelf verstoppen. Wat kan ik anders?’

Ze zet haar kopje neer en grist wat papieren tissues uit de doos vlak naast haar. Ze dept haar ogen, snuit haar neus, dringt de tranen terug en vermant zich.

‘Ik ben geworden als die kunstbomen die ze gebruiken om het toneel op te sieren. Je hoeft ze geen voedsel of water te geven.’

Dodi kijkt haar bezorgd aan. Hij voelt haar pijn. Een pijn die dieper is dan hij vermoedde.

‘Maar wat ik beslist niet wil, is een theaterstuk worden. Of leven als een opgejaagd dier, dat zich nergens meer veilig voelt.’

Een snelle blik van Dodi maakt haar duidelijk dat hij iets begrijpt van haar beproevingen in het paleis en met de paparazzi.

‘Denk je echt zo over je leven?’

Ze knikt en bijt op haar onderlip. Ze voelt zich machteloos en verscheurd tegelijk. Ze haalt diep adem.

‘Ik ben in een gouden kooi terechtgekomen en een vreemde voor mezelf geworden. Elke dag weer zit ik in een nachtmerrrie, waarin mijn werkelijke leven steeds meer wordt uitgevlakt. Over een tijdje ben ik niemand meer. Het is een chaos in mijn hoofd. Ik weet niet welke kant ik op moet. Het maakt ook niet veel meer uit, als ik hier maar vandaan kom.’ Dodi heeft met haar te doen. Het liefst wil hij haar even aanraken om haar troost te bieden, maar het lijkt hem niet gepast.

‘Ik begrijp wat je zegt, maar jij bepaalt zelf welke kant het op gaat,’ zegt hij geruststellend.

‘Wat bedoel je nou eigenlijk, Dodi? Wat moet ik volgens jou doen?’ vraagt ze vertwijfeld.

‘Je probeert twee loden lasten tegelijk te dragen, Di-yana, en dat zal je niet lukken. Je moet er eentje afleggen en de consequenties onder ogen zien. Denk eens goed na over jouw leven en hoe je het verder wilt invullen.’

Dodi praat op kalme toon. Impulsief reikt hij naar haar hand en klemt die in de zijne.

‘Ik wil je heel graag helpen. Hoe dan ook! Het lot heeft zijn loop wanneer je het roept.’

Zijn woorden brengen haar nog meer in beroering. Ze wil dekking zoeken, maar ze weet niet welke kant ze op moet gaan. Er is voor haar geen veilige plek. De journalisten weten haar altijd op te sporen en jagen haar keer op keer het open veld in. Ze heeft niet de gewone vrijheid om over straat te lopen, zonder dat er een horde duwende, dringende en schreeuwende fotografen achter haar aan zit. Ze kan niet zomaar de deur uit zonder te worden belaagd door de paparazzi. Ze houden zich overal schuil, zelfs in haar achtertuin. Ze raakt erdoor in paniek. Haar innerlijke leven, haar beklemmende koninklijke geschiedenis, haar verschijning, alles is interessant voor het grote publiek. Die enorme belangstelling maakt haar angstig, maar daarnaast ook enorm verdrietig. Altijd wordt

ze door rechercheurs omringd, die haar en haar zoons proberen te beschermen tegen de opdringerige toeschouwers. Ogen die haar aanstaren, vingers die haar aanraken, mensen die haar naam roepen. Diana kan zich niet voorstellen dat haar leven ooit nog anders zal zijn.

Ondanks het feit dat ze een prinses is, is ze ook maar een mens. Iemand die gewoon zichzelf wil zijn. Een moeder van twee jongens.

Ze kijkt Dodi vertwijfeld aan.

Hij hoort haar bijna denken: ‘Is dit het wel waard? Moet ik hiervoor mijn leven op het spel zetten?’ Hij vraagt zich af welke geheimen nog meer achter haar verdriet verborgen liggen.

‘Di-yana,’ zegt hij, terwijl hij zich naar haar toe buigt. ‘Dit plan kan je een andere toekomst geven. Je weet dat je het alleen maar hoeft te zeggen.’

Ze haalt opnieuw diep adem en geeft met een voorzichtige glimlach blijk van haar dankbaarheid.

‘Ik kan het niet. Niet nu. De tijd is nog niet rijp, Dodi. Ik weet dat ik, op een dag als ik mijn keuze heb gemaakt, heel blij zal zijn met ‘Mission Escape’. Maar ik heb tijd nodig om er naar toe te kunnen werken. En om mijn kinderen voor te bereiden. Het fundament voor mijn nieuwe leven moet stapsgewijs worden gelegd. En niet eerder dan wanneer ik er helemaal klaar voor ben. Maar nu is het nog te vroeg.’

Ze antwoordt in alle oprechtheid, terwijl ze een brok in haar keel wegslikt. Ze beseft dat ze haar dromen kan realiseren. Dromen die iets anders behelzen dan het koninklijke leven. Dat ze aan dit leven zal ontkomen, staat als een paal boven water. Maar wanneer?

Het gaat haar aan het hart om Dodi nu te moeten teleurstellen. Maar hij heeft de situatie zelf allang zo ingeschat. Haar reactie verbaast hem allerm minst. Het voordeel is wel dat hij nu alle tijd heeft om ‘Mission Escape’ goed voor te bereiden. Hij luistert met een ernstig gezicht naar haar, getroffen door de droefheid in haar ogen. Hij ziet daar veel leed, maar ook kracht. Zelfvertrouwen dat macht met zich meebrengt.

Haar houding is imponerend, haar charme verleidelijk. Hij weet dat ze niet meer zo kan leven als ze de afgelopen jaren heeft gedaan. Dat overleeft ze niet. Ze bevindt zich in een land dat ze inmiddels haat, op de vlucht voor haar echtgenoot en diens minnares.

‘Goed dan,’ zegt hij ernstig. ‘Het is voor ons geen probleem, Di-yana. Neem de tijd die je nodig denkt te hebben, al duurt het jaren,’ liegt hij rap. ‘Voor ons is het belangrijk dat je achter het plan staat, daarna kunnen we ons er volledig op storten.’

Zijn kalme stem is koel en klinkt bijna plechtig. Het stemt niet overeen met zijn gevoelens voor haar en het medeleven dat hij op dit moment voelt.

‘Misschien moet ik het toch nu al doen,’ zegt ze opeens.

‘Wat doen?’

‘Uit Londen wegvlugten. Ontsnappen en opnieuw beginnen. Dat klinkt toch geweldig, vind je niet? Maar nee, eerst moet ik voor mezelf het een en ander uitzoeken. Al weet ik niet of ik daar iets mee opschiet. Ik moet terug naar de grote boze wereld.’

Ze zegt het met een enthousiasme dat gemaakt aanvoelt. Hij kan de uitdrukking op haar gezicht even niet plaatsen.

‘Er komt een dag,’ vervolgt ze, ‘dat ik hierop terugkijk alsof het een droom was. Iets wat iemand anders is overkomen.’

‘Ik hoop dat je er straks inderdaad zo op terugkijkt, Di-yana.’

Dodi werpt een blik op zijn horloge. Het is al na tweeën.

‘Sorry, maar ik moet nu echt gaan.’

Diana vindt het jammer dat hij weg moet. Ze vindt zijn manier van praten iets geruststellends hebben. Ook is ze dan weer alleen en ze haat de stilte en het alleen zijn in het paleis.

Ze komen tegelijkertijd overeind. Dodi is zich ervan bewust dat er de komende periode een hoop werk op hem af zal komen. Ondanks dat ze nog geen officiële toezegging heeft gedaan, zal hij zich volledig wijden aan de voorbereidingen. Zijn intuïtie zegt hem dat haar beslissing niet lang meer kan uitblijven, gezien haar emotionele situatie.

‘Ik hoop dat ik je geen overlast heb bezorgd,’ zegt Diana, terwijl ze zijn aktetas aanreikt.

‘Ik ben wel wat gewend,’ grapt hij en neemt de tas aan. Hij buigt zich naar haar toe om haar op de wang te kussen. Ze laat het gewillig toe. Het valt hem op dat ze heerlijk ruikt, als een lichtgeparfumeerde roos. Hij herkent iets van Kenzo. Een korte, goudgele lok beweegt teder langs zijn gezicht. De aangename parfumeur verspreidt zich door zijn neusholtes. Zijn hersenen worden erdoor geprikkeld. Hij is totaal overdonderd door zijn gevoelens voor haar. Hij kan niet begrijpen dat Charles zo op Camilla is belust, terwijl er thuis zo’n zeldzaam mooie vrouw op hem wacht. Dodi zou alles voor een vrouw als Diana over hebben.

De prinses loopt voor hem uit, hij kijkt hoe haar lichaam beweegt onder haar mantelpakje. Diana begeleidt hem naar de entree en als hij langs haar heen reikt om de deur te openen, raakt hij haar per ongeluk aan.

Ze trekt zich niet terug. In dat korte ogenblik voelt hij de contouren van haar lichaam. Zijn blik ontmoet opnieuw heel vluchtig de hare.

‘Heel veel succes, Dodi,’ zegt ze, ‘en houd me op de hoogte.’

Buiten wordt hij overvallen door een koude windvlaag. Het is stil. Heel stil. Er is zelfs geen vogel te horen. Ondanks de bijtende kou, breekt het zweet hem uit. Over enkele delen van zijn lichaam heeft hij geen controle meer. Hij doet zijn uiterste best om zijn gevoelens de baas te worden. Hij kust haar hand en Diana lacht haar aardigste glimlach. Ze vertoont meisjesachtig flirtgedrag, dat eigenlijk niet bij een vrouw van haar afkomst past.

‘Tot ziens, Di-yana,’ zegt hij galant.

Hij weet dat hij haar snel weer zal zien. Met kloppend hart loopt hij via het bordes de vijf treden af naar de dienstwagen die al op hem staat te wachten. Zijn colbert golft soepel in de snijdende wind. Hij kijkt nog even over zijn schouder naar de prinses en voelt een heftige tederheid in zich opwellen. Ze vervaagt terwijl hij naar haar kijkt. Ze heeft de zware paleisdeur achter zich gesloten.

In de auto staart Dodi nog enkele seconden door de achterrauit, met haar geur nog steeds in zijn geheugen.

‘Misschien ziet het er allemaal niet zo somber uit als zij het zich voorstelt,’ denkt hij.

In een gematigd tempo rijden ze over het terrein naar de helikopterlandingsplaats. De piloot start de motor en de helikopter verwijdert zich van Balmoral. Het onbeperkte uitzicht is uniek en bezorgt Dodi een ultiem gevoel van vrijheid. Een vrijheid die Diana niet kent.